

המלך נהג לשמור את הפרה רק לשימוש
שלו ושל המלכה, והנסיך זינגלה כעס מאוד כי
גם הוא אהב גלידה.

למען האמת, מזרקה גדולה בחצר הארמון
הפיקה בקביעות כמויות גדולות, וכל
אחד יכול היה לקחת ממנה, אבל הנסיך רצה
דווקא את מה שלא יכול היה לקבל.
לכן, מלא כעס על אביו, יצא הנסיך החוצה
והלך עד

שבמקרה הגיע
לטירתו של
הדרקון הסגול.
כאשר המפלץ
המרושע ראה את
הנסיך, החליט
שזו הזדמנות
טובה לתעלול
מכוער ולכן אמר
בנימוס:
"בוקר טוב, מלך
זינגלה."

הנסיך זינגלה על אי עוגת הפירות

הנסיך זינגלה, שהיה המבוגר מבין כל
הנסיכים של עמק מו, התרגז פעם מאוד, כי
אבא שלו, המלך, לא הסכים שיחלוב את
הפרה בעלת קרני הזהב.
הפרה הזו הייתה אהובה מאוד על המלך, כי
הפיקה כמויות גדולות של גלידה, בדיוק כפי
שפרות אחרות מפיקות חלב בזמן חליבה,
ובימים החמים הגלידה הייתה לתענוג מיוחד.

"אני לא מלך. אני בסך הכל נסיך" ענה זינגלה.

"מה? לא מלך?" קרא הדרקון כאילו מופתע "זה רע מאוד."

"לא אוכל להיות מלך כל עוד אבי חי" המשיך הנסיך "והוא לא יכול למות. אז מה אוכל לעשות?"

"אם תשאל את עצתי, אגיד לך" אמר הדרקון הרשע "שם איפה שזורם נהר הבירה, איפה שצומחים עצי פקן, ישנו חור גדול באדמה. אתה צריך לשכנע את המלך להביט לתוך החור, וכשהוא יתכופף מעל הדופן, דחוף אותו פנימה. הוא כמובן לא ימות, כי כפי שאמרת בעצמך, הדבר הוא בלתי אפשרי. אבל איש לא ידע איפה למצוא אותו ואז, כאשר אביך לא יהיה יותר בחוץ, תהיה אתה המלך."

"זו באמת עצה טובה" אמר הנסיך "אלך ואעשה זאת מיד. ואז הפרה עם קרני הזהב תהיה שלי ואני אהיה המונרך של מו." הנסיך חזר לארמון והדרקון צחק מאוד

מטיפשותו של הנער.

כאשר זינגלה ראה את אביו אמר לו "הוד מלכותך, גיליתי דבר מוזר מאוד בתחתית החור, שם ליד הפקנים. בוא ותראה."

המלך לא חשד בתוכנית הזדונית. הוא הלך עם הנסיך וכשהתכופף מעל החור הנסיך נתן לו דחיפה והמונרך של מו נפל פנימה, עד תחתית הבור.

לתוך הארמון, ושם סגר אותו בחדר שממנו הוא לא יכול היה לברוח. אחרי כן המלך התיישב בכורסה והתחיל

הנסיך זינגלה חזר מיד לארמון והתחיל לחלוב את הפרה בעלת קרני הזהב.

המלך מצא את עצמו בתחתית הבור ותחילה לא ידע מה לעשות, לכן התיישב שם והתחיל לחשוב. ואז בא לו רעיון נהדר. הוא ידע שאם רק יהיה בקצה השני של הבור הוא יהיה למעלה ויוכל להינצל. לכן הוא אחז בקצה

הבור ואחרי שהפעיל את כל כוחותיו הצליח להפוך אותו עם התחתית למעלה. מאחר שהיה עכשיו על פני האדמה חזר לארמון, שם מצא את הנסיך זינגלה כשזה חולב את הפרה בעלת קרני הזהב.

"הו! הו! אז אתה רוצה להיות מלך? נראה" והוא תפס את הנסיך באוזנו, הוביל אותו

ולכן אכל את כולו. אחר כך אכל ספר חשבון,

אלגברה ושתי מקראות ראשונות. בסוף נשכב לישון אך כעבור זמן נעשה רעב שוב, התעורר

לחשוב מה תהיה הדרך הטובה ביותר להעניש את הנסיך. אך אחרי שעה לא מצא עדיין עונש חמור מספיק על הפשע האיום של בנו.

בסוף הוא החליט להתייעץ עם החמור החכם. החמור החכם חי בבית יפה בקצה העמק, כי הוא לא אהב את החיים השמחים של חצר המלך. הוא לא היה תמיד חכם מאוד, וקודם הוא היה חמור טיפש מאוד, אבל הוא רכש את חכמתו כך:

פעם לקראת ערב שבת, בדיוק כשנגמרו הלימודים, החמור הטיפש נכנס לבית הספר. המורים והתלמידים מיהרו מאוד הביתה אחרי שבוע של לימודים ולא הרגישו בחמור, נעלו את בית הספר והלכו בלי לדעת שהוא נשאר שם.

איש לא בא לבית הספר עד הבוקר של יום א' והחמור נעשה רעב מאוד. הוא היה בוודאי גווע מרעב, אך במקרה טעם קצת מספר הגיאוגרפיה שנשאר על אחד השולחנות. החמור הרעב החליט שהספר טעים ביותר

והתחיל לאכול את הספרייה של בית הספר,
עד שגמר את כולה.

בספרייה נמצא כל הידע הבסיסי של עמק מו
וכשהשרת פתח את שערי בית הספר ביום א'
כל ספרי הלימוד של הארץ כולה נאכלו כבר
על ידי החמור הטיפש.

תוכלו להבין בקלות, שאחרי שהחמור עיכל
את כל הידע הזה הוא נעשה חכם מאוד. לכן
המלך ויתר תושבי הארץ התייעצו איתו
לעתים קרובות, כשהחכמה שלהם לא
הספיקה.

אז עכשיו המלך הלך לביתו של החמור, סיפר
לו על הרשעות של הנסיך ושאל איך צריך
להעניש אותו.

החמור החכם חשב רגעים אחדים ואז אמר
"העונש הגדול ביותר זה כאב בטן. בין
הספרים שאכלתי היה ספר של טריגונומטריה
ואחרי שאכלתי אותו קיבלתי כאבים חזקים."
"אך אני לא יכול להאכיל את הנסיך
בטריגונומטריה. הרי אתה אכלת את הכל."
אמר המלך.

"זה נכון" ענה החמור "אבל יש עוד דברים
שיכולים לגרום לכאב בטן. למשל, בנהר
הבירה עומד אי עשוי כולו מעוגת פירות
בעלת איכות גבוהה. אני מציע שתושיב את
הנסיך על האי הזה ואל תיתן לו לאכול, אלא
את העוגה הזו. הוא יקבל כאבי בטן חזקים
ויענש כפי שאתה רוצה."

המלך היה מרוצה מהתוכנית הזו, הודה
לחמור עבור עצתו החכמה ומיהר לארמון.
עכשיו הביאו את הנסיך זינגלה מהחדר בו
היה סגור, והשיטו אותו לאי עוגת הפירות
שבנהר הבירה, ומשם לא יכול היה לברוח
בדרך כלשהי.

"תישאר כאן" אמר המלך בחומרה "עד
שתצטער על הרשעות שלך. לא תואכל שום
דבר מלבד עוגת הפירות."
הנסיך צחק כשנשאר לבדו, כי חשב שהעונש
הזה אינו עונש כלל. הוא אמר לעצמו "הרי זה
נהדר! אבלה כאן זמן רב ואוכל לאכול
מהעוגה כמה שרק ארצה, בלי שמישהו ינזוף
בי על גרגרנות."

איש לא שמע אותו.
הכאבים גברו עוד ועוד והנסיך בכה והתגלגל
על הארץ והצטער מאוד שהיה מרושע כל כך.
בסוף ניגש לטלפון שהיה קשור אל הארמון
וקרא למלך.

"הללו" ענה המלך "מה הבעיה?"

"יש לי כאבי בטן איומים" אמר הנסיך בגניחה
"ואני מצטער מאוד שדחפתי את הוד מלכותך
לתוך הבור. אם תשחרר אותי מהאי המקולל
הזה, אני מבטיח שמעכשיו אהיה הנסיך הטוב
ביותר שבכל העמק!"

המלך שלח סירה כדי להביא את הנסיך חזרה
לארמון, וסלח לו על ההתנהגות הרעה שלו.
ומאחר שהיה הורה טוב האכיל את הבן
האומלל בניצן מעץ התרופות. זה ריפא את
הכאבים ומעתה הנסיך יכול היה ליהנות
מהנאת החרטה.

הוא שבר חתיכה גדולה של העוגה, במקום בו
היו חתיכות אתרוג וצימוקים רבים ביותר,
והתחיל לאכול. אך אחרי זמן מה התעייף
מאכילת עוגת פירות בלבד ורצה לאכול גם
דבר מה אחר. אבל על האי לא יכול היה
למצוא דבר, אלא את העוגה שממנו עשוי היה
האי.

כעבור זמן הנסיך זינגלה הרגיש קצת כאבי
בטן. תחילה לא שם לב לכך, כי חשב שזה
יעבור לו מהר, אך הכאבים נעשו דווקא
חזקים יותר עם הזמן. הוא התחיל לצעוק, אך